

Położenie Mikuliniec nader jest piękne; żydzi znaczny wosem prowadzą handel.

Tarnopol nad Saretem. Zygmunt I pozwala przywilejem 1540 r., ażeby Jan Tarnowski kaszt. krak., hetm. W. K., na miejscu pustém (in loco deserto), zwaném Sopileze nad rzeką Seret, w pow. Trębowelskim, założył miasto Tharnopolye nazywać się mające. Osiadających uwalnia na lat 15 od wszelkich podatków i powinności; dziedzicznym wójtem mianuje Jakóba Bodzanowskiego Wojskiego halickiego, uposazając go 6tym denarem od czynszów, 3im zaś od kar i spraw zasądzonych.—Ponawiając król pierwotny przywilej 1548 r., wzmiankuje o znakomitych zasługach kasztelena, obdarza mieszczan prawem magdeb., uwalnia na lat 20 od poborów publicz., ustanawia targ i 3 jarmarki. Przydając Zygm. August nowe dobrodziejstwa 1550 r. wyraża: z powodu iż Jan Tarnowski i t. d. z wielkim nakładem miasto swe dziedziczne obwarowuje, życzeniem jest naszym, ażeby dzieło tém skorzej do skutku mógł doprowadzić, dla bezpiecznego schronienia ludzi w czasie napadu nieprzyjacielskiego; bacząc oraz: iż poprowadzony jest przez miasto prostszy i dogodniejszy gościniec, polecamy przeto, ażeby furmani i kupcy z solą i innemi towarami, jadący z Halicza, Kołomyi i Korpeca do Krzemieńca, jakoteż i innych miast Wołynia, tędy przejeżdżali, od których dziedzic ma cło pobierać; mieszczan zaś uwalniamy w całym państwie naszym od opłaty cel król., oprócz pogranicznego. Przywilej zaś 1566 r. jest tój osnowy: gdy Jan Tarnowski miasto obwarował, zamek wystawił, słowem uczynił miejsce najbezpieczniejszém schronieniem dla okolicznych mieszkańców, a syn jego Jan Krysztof kaszt. Wojnicki, mury wyżej podniósł, warownie nie tylko do wstrzymania nieprzyjaciela, ale i do wytrzymania oblężenia dostatecznie umocnił, a tak zaczęte przez ojca dzieło do końca doprowadził; z tego więc powodu, nadajemy mu prawo składowe, jakie we Lwowie istnieje na wszelkie towary, a mianowicie na skład soli z żup ruskich pochodzących. W dalszym ciągu wydaje król przepisy i kary na nieposłu-

sznych stanowi.—Król Henryk potwierdza 1574 r. przywileje miasta, należącego do Janusza, Konstantego, Alexandra, Elżbiety i Katarzyny, dzieci Zofii z Tarnowskich ks. Ostrogskiej, zony Konstantego Wdy Kijows.—Sławny Stef. Chmielecki, pokonawszy pod miastem 1625 r. Tatarów, część brańców i zdobywszy odbił. Dobra tutejsze dostały się około 1636 r. Zamojskim, następnie były własnością zony Jana III (Maryja Kazimira d'Arquien, wdowa po Janie Zamojskim Wojew. Sandom.), która długi wiodąc spór z Konicpolskimi o Tarnopol, wygrała 1690 r. w trybunale lubelskim. Późniejszymi dziedzicami byli: królewic Jakób Sobieski i Potoccy. August III przychyłając się do prośby sukcesorów Ant. Potockiego Ssty kołomyjs. przyczynia 1744 r. jarmark na s. Annę. Wiele ucierpiało miasto podczas konfed. barskiej, a morowa zaraza 1770 r. znaczną część ludności wygubiła. Podług opisu 1786 r.: „miasto dziedziczne domu Potockich, nad bardzo wielkim stawem; wspaniałym zamkiem ozdobne, klasz. Dominikańskim i farą; liczne murowane są sklepy, dla sławnych które tu bywały jarmarków.“ Tarnopol należy do znaczniejszych i porządniejszych miast Galicyi; połowę ludności składający żydzi, trudnią się handlem wosku, łoju, skór, zboża, potażu, gorzalki. *Kościół farny tutejszy jest okazałych wymiarów z kopułą i dwoma wieżami—cały w stylu baroko—wcale wytwornych form architektonicznych i pięknie wewnątrz malowany.* (*)

Borek albo Borki, nad Gniezną czyli Hniezną. Zygmunt I pozwala przywilejem 1530 r., ażeby Jan Sroczycki (Szroczycki) Podstarosta Kamieniecki, dzierżawca wsi król Borek zwanój, przeistoczył ją na miasto; dla tém rychlejszego wzrostu, przenosi monarcha mieszkańców z prawa pols. i ruskiego na magdeb.—Rewizya 1572 r. policza miasteczko to do Sstwa trębowelskiego. Z czasem utworzona została odrębna dzierżawa, lecz częste pustoszenia przez Tatarów, tamowały wzrost osady. Lustr. 1765 r. wyraża: „Te-

(*) Wyobrażenie tego kościoła patrz: Tyg. Illustr. T. II. 1868 r.